

Миколі стало легше

Василь Сухомлинський

Микола ішов до школи й зустрів на містку бабусю Марину.

Він добре знав, що старенька жила недалеко від його батьків.

Бабуся несла білий вузлик. На містку він розв'язався й додолу посипалась цибуля.

Великі, червоні м'ячі порозкочувалися, а один із них упав із мосту й бовтнув у воду.

Бабуся розгубилася й не знала, що робити.

А Миколі стало смішно. Він голосно зареготав. Бабуся Марина глянула на хлопця й похитала головою.

В її очах він прочитав докір. Не витримав — побіг.

Прийшов Микола до школи й не може забути бабусю. Тільки тепер йому вже не смішно.

В його пам'яті тремтить докірливий погляд бабусиних очей.

Щось немов стиснуло хлопцеві серце. Йому хотілося зараз же піти до бабусі й попросити пробачення.

— Ось увечері й піду, — подумав він.

Минув вечір, минув другий, минуло ще два дні. Коли це мати приходить додому й каже:

— Бабуся Марина померла...

Ці слова шпигонули Миколу. У грудях його ворухнулося щось гаряче, серце забилося швидко-швидко. Руки затремтіли.

— Що з тобою? — питає мати.

Микола розповів усе, що сталося. Мати зітхнула й каже:

— Ховатимуть бабусю — іди за домовиною. Як опускатимуть у могилу — кинь землі й скажи: "Простіть, бабусю".

— Хіба ж вона тепер почує? — тихо крізь сльози питає Микола.

— Але сонце тобі світитиме ясніше.

Коли домовину з тілом бабусі Марини опустили в могилу, Микола кинув землі й тихо сказав:

— Простіть, бабусю.

І засяяло сонце ясніше, небо стало світліше. Миколі стало легше.